

UCARE дбає про сиріт в Україні. А про кого дбаєте ви!?

12/10/2009

автор:

[Лариса Кухар, Чикаго](#)

В суботу в Чикаго відбулася акція по збору коштів для допомоги дитячим будинкам в Україні. Добродійна організація UCARE, яка власне і організувала цю благодійну акцію, звернулася з проханням допомогти купити ліжка для кількох дитячих будинків. Девізом акції організатори обрали слова Л. Українки «Щасливий, хто сні має милі!»

Ця філософська фраза навела мене на роздуми. Що ж значить «бути щасливим» для дитини? Напевно, кожен вважає найнеобхіднішою частинкою щасливого дитинства люблячу матусю та дбайливого татуса, які приголублять в хвилини смутку і потурбуються про усе; котрі зможуть відповісти на усі «Чому?» та забезпечити завтрашній день. А що ж робити тим, в кого немає найрідніших, а затишне батьківське гніздо замінює непривітний дитячий будинок з жорстокими законами на виживання. Колись Достоевський сказав: «Навіть цілий світ не вартий однієї дитячої сльози!». Якби ж хтось зміг полічити дитячі сльози, пролиті в сиротинцях на Україні. Їх би вистачило, напевно, на декілька всесвітів. Адже кількість сиріт та дитячих будинків у нашій державі просто вражаюча. А діти, котрі обділені долею вже тому, що позбавлені батьківської любові, здебільшого позбавлені ще й елементарних речей. Держава та чиновники чомусь забувають, а, можливо, просто не вважають за потрібне пам'ятати про тих, хто будуватиме майбутнє держави. Ці маленькі громадяни приречені на самовиживання. Часто-густо в сиротинцях не вистачає продуктів харчування, і щиросердний персонал купує їх за свої мізерні зарплатні або вирощує на інтернатських подвір'ях, які перетворює на присадибні ділянки. Одяг та взуття - теж вічна проблема. Адже дітки ростуть, а речі - ні, та ще й мають тенденцію зношуватись. А тих бюджетних коштів, що виділяються державою, не вистачає навіть на придбання найнеобхіднішого. Про існування комп'ютерів і кондиціонерів діти тільки чули... А їх керівники кожен раз з настанням холодів тільки «моляться», щоб система ogrівання не вийшла з ладу, чи вікна й дах не підвели взимку... Ось деякі розповіді про наболіле.

Директор Буківського дитячого будинку-інтернату Ярослав Куць: «В сиротинці виховуються 70 дітей з вадами розвитку. Деякі з них можуть пересуватись самостійно, для інших - необхідний спеціальний догляд. Щоб забезпечити дітей необхідним харчуванням на зиму, працівники дитбудинку самі працюють на земельній ділянці. Дитячий будинок має свою господарку, де вирощують усі необхідні овочі та фрукти».

Директор дитячого будинку «Вишенька» в селі Жовтанці Кам'яно-Бузького району Львівської області Оксана Вихопень: «На сьогодні в приміщенні дитбудинку, де виховують 62 дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування, повністю переобладнали опалення. Медикаментами та харчами діти забезпечені, проте бракує коштів на одяг та канцтовари. Мене тішить, що діти вже будуть в теплі. Знайшлися кошти, і нам зробили опалення. Щодо одягу - він швидко рветься, тому коштів, які виділяє держава, не вистачає.

Звичайно, взуття не такої якості, як би хотілося. Є потреба в шкарпетках, білизні, канцтоварах. Держава дає, але цього не вистачає...»

Чому ж ті «слуги народу», котрі сидять високо й далеко в теплих кабінетах з евроремонтами, залишили це питання напризволяще. Мабуть саме тому, що вони «високо й далеко». Їм ближче питання про новинки сезону від Луї Вітона чи забезпечення міністерським портфелем нового кума, придбання новенького мерседеса для чергового «важливого» чиновника чи підвищення зарплатні та розширення пільг для «знедолених і перевтомлених думками про народ» депутатів. Всі перераховані питання мають державну вагу. Тому їх і вирішують в першочерговому порядку. А все решту - потім. Нажаль, до цієї категорії «потім» належать і ті, кому державна підтримка просто необхідна. Та й живуть вони тепер, а не потім. А «потім», коли ці діти з сиротинців виростуть, вони будуть дбати про свою державу так само, як вона про них... І дай боже, щоб в понівечених жорстоким дитинством душах не згас промінчик людяності, щоб вони зуміли зберегти цю іскру, подаровану Богом, і допомогти в цьому іншим, тим, кому доля теж постелила важку дорогу «через тернії до зірок».

Велике щастя, що на землі ще не перевелись люди з добрим серцем та щедрою душею. Що вони, за власними проблемами зуміли побачити чужі потреби, зуміли знайти час, щоб розділити чуже горе, спробували вселити іскорку надії в серця маленьких людей, щоб допомогти їм вижити в їх вовчому світі, не втративши людську гідність. Завдяки їм, волонтерам та меценатам, час від часу усміхаються вихованці українських сиротинців, і деяким з них сняться щасливі сні на нових ліжках, а в їх спустошені душі закрадаються мрії про щасливе майбутнє.

Музиканти групи Yce Cold Kate допомогли в проведенні вечора. Солістка групи усиновила двох дітей з України.

Саме з такими благородними людьми мені пощастило зустрітись на благодійному вечері в Чикаго, і вони погодились розповісти про діяльність свого фонду.

Організація «UCARE» існує вже більше 10 років. На сьогоднішній день її діяльність охоплює десятки дитячих будинків на всій території України та тисячі дітей, яким вони подарували радість дитинства. Детальніше про історію та діяльність організації ми розповімо в наступному номері газети в інтерв'ю з засновниками «UCARE» .

А сьогодні хочемо розповісти про успішну акцію цієї організації в Чикаго. Як повідомила пані Ірина Ткачук, теперішній президент організації, для купівлі партії ліжок для дитячих будинків у Ромнах та Іванівці, що на Сумщині, їм потрібно зібрати \$36 000. Ліжка вони замовляють у виробників на Україні, і обходяться вони у \$150 кожне. Завдяки проведеній акції вдалося зібрати \$25 000. З них \$10 000 - подарували меценати з Нью Гемпшир, а \$15 000 - зібрали щиросердні жертводавці Чикаго.

Особливу дяку хочеться висловити українській православній парафії св. Андрія в Блумінгдейл, які пожертвували \$3 000, молодіжній організації ОДУМ - \$2 000, кредитовій спілці «Самопоміч» - \$1 500. Радіопрограма «Українська хвиля» приймала активну участь в акції і під час радіомарафону зібрала більше \$2 000. Кожен долар,

подарований від щирого серця, подарує трішки затишку сиротам в Україні. А всім, хто прийняв участь в цій милосердній акції, зігріє душу думка про те, що на куплених за Ваші гроші ліжечках спатимуть щасливі українські діти. Всім нашим читачам, які б теж хотіли допомогти і внести свої пожертви, із задоволенням повідомляємо, що акція продовжується і триватиме до Нового року. Щоб досягти запланованої мети, потрібно зібрати ще 11 000. Тож приєднуйтеся, дорогі читачі, проявіть своє милосердя і повірте, що воно повернеться вам сторицею. За довідками телефонуйте в офіс «Час і Події» або надсилайте чеки за адресою Buy-a-Bad

Buy-a-Bad

Ucare, Inc.

P.O. Box 123

Glencoe, MO 63038 - 0123